

Ἡ κυρὰ Καλὴ ἀγοράζουσα ἔπιπλα.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΝΕΡΙΟΝ.

Ἡ

Ἡ κυρὰ Καλὴ καὶ ἡ παρακαταθήκη της.

(Συνέχεια· ἴδ. προηγούμε. ἀριθ.)

Ἄφοῦ ἡ ὑπηρετρία ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς Καλῆς εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν ἀφῆσασα ἡμιανοικτὴν τὴν θύραν, ἔξωθεν τῆς ὁποίας ἐκάθησεν ἡ κυρὰ Καλὴ μὲ τὰ παῖδιά της· ἐνῶ δὲ περιέμενεν ἐκεῖ ἀπάντησιν, προσπαθοῦσα νὰ τὰ διασκεδάσῃ δεικνύουσα εἰς αὐτὰ ἓν παχὺ γουρουνάκι, τὸ ὁποῖον κατὰ συμ-

βεθηκὸς διέβη τὴν σιγμὴν ἐκείνην ἐκεῖθεν, τῆς ἐφάνη, ὅτι ἤκουσεν ἔνδον τῆς οἰκίας ὀργίλας φωνὰς ἀναφερομένας εἰς αὐτήν· ἐκ περιεργείας δὲ κινουμένη προσήλωσε τὴν προσοχὴν της εἰς τὰ λεγόμενα καὶ ἤκουσε τὸν ἐξῆς διάλογον·

—Τί! καὶ μαύρης θὰ γείνω ξενοδόχος! Οὐδέποτε θὰ τὸ κάμω! Ποία ἐνόμισεν ὁ καπετὰν Ἱερεμίας, ὅτι εἶμαι ἐγώ;

—Ἀλλὰ μήτερ, —εἶπε νεαρά τις φωνή, — ἤξεύρεις; ὅτι δὲν θὰ ἔχωμεν νὰ πληρώσωμεν τὸ ἐνοίκιον. Ἐπειτα τὰ παιδιὰ εἶναι λευκὰ — τὸ ἐν μάλιστα εἶναι

τὸ λευκότερον παιδίον, τὸ ὁποῖον ποτὲ εἶδον.

— Τὸ ἐνοίκιον! ναι, τὸ ἀναθεματισμένον ἐκεῖνο ἐνοίκιον! "Εχεις δίκαιον, καὶ νομίζω, ὅτι πρέπει νὰ τὴν δεχθῶμεν. Τί δὲν ἔχει νὰ υποφέρῃ τις εἰς τοῦτον τὸν παληόκοσμον! Ὁδήγησον τὴν μαύρην μέσα.

Ἡ Καλὴ, ἥτις, ὡς εἴπομεν, εἶχεν ἀκούσει ὅλην τὴν συνδιάλεξιν, ἐσηκώθη ἅμα ἤκουσε τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς μητρὸς καὶ ἦτο ἐτοιμὴ νὰ δεχθῇ τὴν πρόσκλησιν νὰ εἰσέλθῃ μετ' ὀλίγον δὲ ὠδηγήθη ὑπὸ τῆς θυγατρὸς τῆς οἰκοδεσποίνης εἰς τὴν τραπεζαρίαν ὅπου εὔρε καθήμενόν μικρόσωμον καὶ συνοφρυωμένον τι γύναιον, ὅπερ μόλις ἐφαίνετο ἱκανῶς ἰσχυρὸν νὰ ὁμιλῇ τόσον μεγαλοφώνως καὶ ὀργίλως, ὅσον πρὸ μικροῦ ἔπραξεν.

Ἡ κυρὰ Καλὴ ἔχαίρετῃσεν αὐτὴν μὲ πολλὴν εὐγένειαν, ἐξέβαλε τὸ σάλιον ἀπὸ τὴν ῥάχιν τῆς μικρᾶς Λοῦ, ἔθεσε τὸν κύρ Κάρολον ἐπὶ τῶν ποδῶν του καὶ αὐτὴ ἐστάθη μεταξὺ αὐτῶν ἀναμένουσα ν' ἀκούσῃ τὴν ἀπόφασιν τῆς κυρίας Σμίθ, ἡ ἵποια τέλος πάντων ἤνοιξε τὸ στόμα της.

— Λοιπὸν ὁ πλοίαρχος Ἱερεμίας σὲ ἔστειλεν ἐδῶ;

— Μάλιστα, κυρία μού, ἀπεκρίθη μὲ πολλὴν μετριοφροσύνην ἡ κυρὰ Καλὴ. Ἦναγκάσθημεν νὰ ἔλθωμεν ἐδῶ τοῦτο τὸ καλοκαίρι, καὶ πρέπει νὰ φροντίσωμεν μόνοι μας, ἐπειδὴ ἡ κυρὰ μου δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἔλθῃ μαζί μας.

— Καλὴ, — εἶπεν ἡ κυρία Σμίθ, ὀλίγον τι φιλοφρονέστερον, ὁ πλοίαρχος Ἱερεμίας μὲ γράφει, ὅτι ὀνομάζεσαι Καλὴ, καὶ ὅτι εἶσαι τιμὴ καὶ ἐργατικὴ γυναικί. Νομίζεις ὅτι θὰ ἠμπορέσης νὰ πληρώνης τὸ ἐνοικίόν σου τακτικῶς;

— Τὸ ὄνομά μου εἶναι αὐτό, κυρία μού, — ἀπεκρίθη ἡ Καλὴ, ὀρθώσασα τὴν κεφαλὴν της· ἡ κυρὰ μου μοι τῷ ἔδωκεν, ὅταν μὲ ἐδάπτισεν, ὅπως γίνεται εἰς τὴν βράπτειν ὁποιοῦνδήποτε λευκοῦ παιδιοῦ. "Ανδ' ἤμῃ τιμὴ ἢ ὄχι, κοττάζετέ με εἰς τὰ 'μάτια καὶ ἀποκρίθητε σεῖς. "Αν ἤμῃ ἐργατικὴ, ἢ ὄχι, ἅς τὸ εἴπουν οἱ δύο οὗτοι βραχιόνες καὶ τὰ δάκτυλα ταῦτα. Σᾶς φαίνονται ὅτι εἶναι τεμπέλικα; καὶ ἔδειξε δύο σιδαρὲς βραχιόνας.

Περὶ δὲ τοῦ ἐνοικίου —, ἐξηκολούθησεν ἡ κυρὰ Καλὴ, — τὰ τέκνα τῆς κυρᾶς μου δὲν εἶναι χωρὶς χρήματα· οὕτω δ' εἰποῦσα ἐκτύπησε τὴν τσέπην της, ὅ δὲ ἦχος τῶν λιρῶν, τὰς ὁποίας ὁ πλοίαρχος Ἱερεμίας τῆς εἶχε δώσει, ἦτο ἀρκοῦσα ἀπάντησις.

— Εἶσαι πολὺ παράξενη, — εἶπεν ἡ κυρία Σμίθ, μὴ μὲν τοῦτο κύτταζε τὸ δωμάτιον, τὸ ὁποῖον θὰ σὲ δώσω, ἂν σὲ ἀρέσῃ· ἡ κόρη μου θὰ σὲ τὸ δεῖξῃ.

Ἡ κυρὰ Καλὴ ἠκολούθησε τὸ κοράσιον εἰς τὸ ἑστῶν δωμάτιον καὶ μετὰ μικρὰν ἐπιθεώρησιν ἐπέστρε-

ψεν εἰς τὴν οἰκοδεσποιναν καὶ τῆς εἶπεν· «Τὸ δωμάτιον εἶναι μικρότερον παρ' ὅτι ἐπεθύμουν νὰ ἔχω, ἀλλ' ὁμῶς ἐπειδὴ εἶναι καθαρὸν καὶ ἔχει καὶ δύο παράθυρα πρὸς τὸν δρόμον διὰ τὰ παιδιά, θὰ τὸ πάρω. Δὲν ἔχεις κατὶ τι νὰ βάλῃς εἰς αὐτὸ, διότι δὲν εἶδα μήτε καθέκλας, μήτε τραπέζι, μήτε ἄλλο τι.»

— Θὰ ἀγοράσῃς τὰ ἐπιπλα σὺ, — εἶπεν ἡ κυρία Σμίθ, — ἐγὼ μόνον ἐνοικιάζω τὸ δωμάτιον ὅπως ἔχει διὰ πέντε τάλληρα τὸν μῆνα.

Ἀφοῦ ἐκλείσθη ἡ συμφωνία, ἡ κυρὰ Καλὴ ἔφερε τὰ παιδιά της εἰς τὸ δωμάτιον καὶ καθήσασα πλησίον τῶν τὰ ἔλαθεν εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ τὰ ἐνανάρισε τραγυρδίσασα ἐν ἐκ τῶν ὥραιων τραγυρδίων τῶν τόσον ἀγαπητῶν εἰς τοὺς μαύρους τῶν νοτίων ἐκείνων Πολιτειῶν, ἕως οὗ τὰ ἀπεκοίμισε. Τὰ ἔθεσε τότε ἐπὶ τοῦ πατώματος, τὰ ἐσκεπάσε μὲ ἐν ἀπὸ τὰ χονδρὰ σάλια, τὰ ὁποῖα εἶχε φέρει μαζί της, καὶ κλειδώσασα τὴν θύραν, διευθύνθη πρὸς ἐν τῶν ἐπιπλοποιεῶν, τὸ ὁποῖον ἔκειτο ὀλίγον μακρὰν τῆς οἰκίας, διὰ νὰ ἀγοράσῃ τὰ ἀναγκαῖα ἐπιπλα διὰ τὰ παιδιά καὶ δι' αὐτήν, καὶ πρὶν ἐξυπνίσωσι τὰ παιδιά ἐπέστρεψε παρακολοθουμένη ἀπὸ ἓνα βαστάζον, ὅστις ἔφερε τρεῖς καθέκλας, ἓνα τραπέζιον, ἓνα νιπτῆρα μετὰ τῆς λεκάνης καὶ τοῦ λαγγιγιοῦ, τρία πιάτα τενεκένια, τρία μαχαίρια, τρία περόνια, τρία κουπάκια, τρία κουτάλια, ἐν τηγάνιον καὶ ἐν κρεββάτιον διὰ τὰ παιδιά· αὐτὴ δὲ ἐξέλεξε μίαν θέσιν πλησίον τῆς ἐστίας, ὅπου ἔστρωσε τὴν ψάθαν της.

Μετὰ δὲ τοῦτο ἔστησε τὸ κρεββάτι, ἐτόποθέτησε τὴν τραπέζαν καὶ τὰς καθέκλας καὶ ἐτακτοποίησε τὰ λοιπὰ της ἐπιπλα τόσον καλῶς, ὥστε ὅταν ἐξύπνησαν τὰ παιδιά ἐπηδούσαν ἀπὸ τὴν χαρὰν τῶν ἰδόντα ὅλα ἐκεῖνα τὰ πράγματα καὶ τὴν τραπέζαν ἐστρωμένην καὶ ἐτοιμὴν νὰ προσφέρῃ εἰς τὰ μικρὰ λιτὸν, ἀλλὰ θρηπτικὸν γεῦμα ἐκ κρέατος καὶ ἄρτου.

Καὶ ὁμῶς ἦτο εὐτύχημα διὰ τὰ παιδιά, ὅτι ἦσαν συνειθισμένα νὰ μένωσι πολλάκις μακρὰν τῆς μητρὸς τῶν· διότι ἄλλως δὲν θὰ ἠμπόρουν νὰ υποφέρουν τόσον εὐκόλως τὴν παροῦσαν κατάστασίν των.

Ὁ πατὴρ των, στρατηγὸς Λα Τοῦρ, ἦτο γάλλος τὴν καταγωγὴν καὶ εἶχε νυμφευθῇ πλουσίαν τινὰ ἀμερικανίδα, μεθ' ἧς ἔζη εὐτυχῶς εἰς τὸ ὑποστατικόν των, ἕως οὗ ἐξεργάγῃ ὁ ἐμφύλιος πόλεμος, ὅποτε ἠναγκάσθη νὰ λάβῃ μέρος εἰς αὐτὸν ὑπὲρ τῶν ἀνθρακωκῶν, καὶ πληγυθεὶς εἰς μάχην τινα κατέστη ἀνίκανος νὰ ὑπηρετῇ εἰς τὸν στρατόν.

Ἡ πληγὴ του ὁμῶς καὶ τοι θεραπευθεῖσα τὸν εἶχεν ἐξασθενήσει ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε οἱ ἱατροὶ τὸν ἐσυμβούλευσαν ἀλλαγὴν κλίματος, πρὸς σωτηρίαν τῆς ζωῆς του.

Ἐνεκα δὲ τοῦ πολέμου ἠναγκάζετο νὰ μεταβαίῃ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, παρακολουθούμενος καὶ ὑπὸ τῆς ἀγαπητῆς του συζύγου.

Ἐννοεῖται, ὅτι εἰς τὰς περιπλανήσεις ταύτας δὲν ἠδύνατο νὰ φέρωσι μεθ' ἑαυτῶν καὶ τὰ τέκνα των, ὥστε ταῦτα ἔμενον ἀδιακόπως ὑπὸ τὴν προστασίαν καὶ φροντίδα τῆς πιστῆς ὑπηρετρίας Καλῆς, τὴν ὁποίαν ἡ κυρά της ἐπῆρεν, ἐνῷ εἰσέτι ἦτο νήπιον καὶ τὴν ἀνέθρεψεν ὡς ἴδιον αὐτῆς τέκνον. (ἀκολουθεῖ.)

ΠΟΙΟΣ ΤΟ ΑΝΕΚΑΛΥΨΕ ;

(Ἰδε προηγούμενον ἀριθμὸν.)

Δυστυχῶς ὁ Κοπέρνικος ἀπὸ φόβον δὲν ἐδημοσίευσε τὴν ἀνακάλυψίν του εἰμὴ κατὰ τὸ ἔτος τοῦ θανάτου του.

—Κρίμα! εἶπεν ὁ Γ. ἐλπίζω, ὅτι ἄλλος τις ἦτο ἔτοιμος νὰ λάβῃ τὴν θέσιν του.

—Ὁ Τύχος Βράχης, εὐγενῆς τις Δανός.

—Ἀνεκάλυψεν αὐτὸς τίποτε ;

Μάλιστα· ἀλλ' ὅμως εἶχε τὴν παράξενον ἰδέαν, ὅτι οἱ πέντε πλανῆται, Ἑρμῆς, Ἀφροδίτη, Ἄρης, Ζεὺς καὶ Κρόνος ἐστρέφοντο περὶ τὸν ἥλιον, καὶ ὅτι ὁ ἥλιος μὲ ὅλους τοὺτους ἐστρέφετο περὶ τὴν Γῆν!

—Τί ἀνεκάλυψεν ;

—Τὰ ἡλιακὰ ὥρολόγια καὶ ἔκαμεν ἄλλας διαφορὰς ἀνακαλύψεις.

—Ποῖος τὸν διεδέχθη ;

—Ὁ συνεταῖρος καὶ φίλος του Ἰω. Κέλπερ, ὁ γερμανός. Αὐτὸς δὲν παρεδέχετο τὰς ἐσφαλμένας δοξασίας τοῦ Τύχου, καὶ διὰ καλλιτέρων καὶ ἀκριβεστέρων παρατηρήσεων καὶ ὑπολογισμῶν ἐπεθεδαίωσε τὴν γνώμην τοῦ Κοπέρνικου περὶ τοῦ ἡλιακοῦ μας αὐστήματος.

—Ποῖος ἔρχεται μετ' αὐτόν ;

—Ὁ Γαλιλαῖος. Αὐτὸς ἐξεπαιδεύθη ὡς χειρουργὸς εἰς τὴν Πίζαν τῆς Ἰταλίας· ἀλλὰ μίαν ἡμέραν ἐνῷ ἦτο εἰς τὸν μητροπολιτικὸν ναὸν, παρατήρησεν ἓνα τῶν κρεμασμένων πολυελαίων, ὅστις κατὰ τύχην ἐτέθη εἰς κίνησιν καὶ ἐξηκολούθει κινούμενος πρὸς τὰ ἔμπροσθεν καὶ ὀπισθεν μὲ τινα τάξιν, ἥτις ἀντιστοιχοῦσε μὲ τὸν ρυθμὸν τοῦ σφιγμοῦ, τοῦτο δὲ τὸν ὠδήγησε νὰ ἐπινοήσῃ τὸ ἐλατήριο τῶν ὥρολογίων!

—Τί ἐπενόησε κατόπιν ὁ Γαλιλαῖος ;

—Ἡθέλησε ν' ἀποδείξῃ, ὅτι ἡ κοινὴ ἐπικρατοῦσα ἰδέα, ὅτι τὰ βαρύτερα σώματα πίπτουσι ταχύτερον εἰς τὴν γῆν ἀπὸ τὰ ἐλαφρότερα, ἀνέβη εἰς τὸν περίφημον κεκλιμένον πύργον τῆς Πίζης, καὶ ἐκείθεν ἐνώπιον ἀπειροῦ πλήθους θεατῶν, ἔρριψε δύο

σώματα ἰσομεγέθη, ἀλλὰ τὸ ἐν πολλῷ ἐλαφρότερον τοῦ ἄλλου, καὶ ἀμφότερα ἔφθασαν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς ὁμοῦ. Τὸ περιστατικὸν τοῦτο ἐγένετο ἀφορμὴ ἄλλης σπουδαιότερας ἀνακαλύψεως, —τῆς βαρύτητος.

Ὁ Γαλιλαῖος ἐπενόησε προσέτι τὸ θερμόμετρον καὶ τὸ τηλεσκόπιον 1609 π. Χ.

—Τί παρετήρησε μὲ τὸ τηλεσκόπιον ;

—Τὰς κηλίδας τοῦ Ἥλιου, τὰς ἀνωμαλίας τῆς ἐπιφανείας τῆς Σελήνης, τὰς φάσεις τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀφροδίτης καὶ τὸν δακτύλιον τοῦ Κρόνου! Ἀλλ' ὁ Πάπας καὶ οἱ Καρδηνάλιοι δὲν εὐχαριστοῦντο μὲ τὰς ἀνακαλύψεις ταύτας, καὶ ἰδίως μὲ τὴν κίνησιν τῆς Γῆς καὶ εἰς τὰ 1600 εἶχον καύσει τὸν Ἀστρονόμον Βροῦνον ἐν Ῥώμῃ διὰ τὰς δοξασίας ταύτας. Καὶ αὐτὸς δ' ὁ Γαλιλαῖος, ἐνῷ ἦτο γέρον ἐφέρθη ποτὲ ἐνώπιον τοῦ Πάπα καὶ ἠναγκάσθη πρὸς στιγμὴν ἀπὸ φόβον νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι ὁ ἥλιος καὶ ὅχι ἡ Γῆ ἐκινεῖτο—μόλις ὅμως ἔστρεψε τὰ νῶτα καὶ ἀμέσως ἐξεφώνησε “Καὶ ὅμως κινεῖται!” Τόσον τρομερὸν πρᾶγμα εἶναι ἡ δεισιδαιμονία!!

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Τρεῖς συλλαβαὶ μὲ γράμματα πέντε μ' ἀποτελοῦσι,
Τρακόσια δὲ πλὴν δέκα ἔξ, ἅπαντα ἀριθμοῦσι
Μ' ἐδράθειαν οἱ ἔμφρονες καὶ σέβας μ' ἐπροφέρουν
Καὶ ἐπαινοῦντες ἐκ ψυχῆς τὸ ὄνομά μου χαίρουν·
Διότι εἶναι σεβαστὸν, καὶ ἀγαστὸν, καὶ θεῖον,
Ἀξίως δὲ τὸ φέρουσιν οἱ ζῶντες ἄγνων βίον.
Οἱ τὴν καρδίαν καθαροί, οἱ ἄμεμπτοι τὰ ἦθῃ,
Οἱ πράττοντες ἔργα φωτὸς, λαμπρὰ καὶ χρηστοῦ ἦθῃ·
Οἱ ἀγαπῶντες ἐκ ψυχῆς πᾶσαν δικαιοσύνην,
Πᾶσαν πρᾶξιν θεάρεστον, ἔλεος, σωφροσύνην,
Καρδίαν ταπεινόφρονα, πραότητα, εἰρήνην,
Πρὸς πάντας ἀγαθότητα, εὐθύτητα, γαλήνην·
Μισοῦντες δὲ πᾶν πονηρὸν, παράνομον, καὶ ἀχρεῖον·
Πᾶν ἀντιβαῖνον ὅστοις τοῦ Θεοῦ τὸ θέλημα τὸ θεῖον·
Οἱ εἰς τὸ αἶμα, δηλαδὴ, τὸ τοῦ Ἀμνοῦ λουσθέντες
Κ' ὑπὸ τοῦ θείου Πνεύματος ἄνωθεν γεννηθέντες.
Μόνοι αὐτοὶ εἰν' ἄξιοι τὸν τίτλον μου νὰ φέρουν
Κ' ἐν ταπεινότητι πολλῇ ν' ἀγάλλωνται, νὰ χαίρουν.
Διότι εἶναι ὄνομα μεγάλης σημασίας,
Ἀρμόζον εἰς τοὺς πράττοντας ἔργα θεογνωσίας.
Εἶν' ὄνομα συνώνυμον χριστιανοῦ τελείου,
Οὐχὶ μόνον κατ' ὄνομα ἀλλὰ κατ' ὄλ' ἀξίου.
Μ' αὐτὸ δοξάζομεν ἡμεῖς τὸν θεῖον Ποιητὴν μας,
Τὸ Πνεῦμά του τὸ Ἅγιον, τὸν μέγαν Λυτρωτὴν μας.
Μ' αὐτὸ ὑμνοῦν οἱ Ἄγγελοι, αἰνοῦν οἱ σεσωσμένοι,
Δοξολογοῦν ἐν οὐρανοῖς οἱ ἀδικαιωμένοι,

